

РИБАРИТЪ ОТЪ СВЕТИ ИВАНЪ

Срещу обкованата съ желѣзо черковна врата зѣеше работилницата на дѣда Марка Тюленѣтъ. Дѣдо Марко бѣше изкусенъ майсторъ на мрежи. Отъ сутринъ до вечеръ той седѣше, кръстосалъ крака, на двора подъ лозницата и плетѣше голѣмата мрежа, съ която рибаритѣ отъ малкия островъ Свети Иванъ ловѣха риба. За три години време той смогваше да свърши само една мрежа и щомъ като старата се продѣнѣше — замѣняха я съ новата. Отъ града рибаритѣ купиха на дѣда Марка хубави очила, защото очитѣ му запрѣха.

— Довърши, — му казаха тѣ, — и тази мрежа, че ще идеме да намѣримъ други майсторъ. А на тебе ще опредѣлиме отъ общитѣ пари една малка пенсия, за да прекарашъ старинитѣ си.

Рибаритѣ отъ Свети Иванъ живѣеха братски животъ. Имаха обща работилница, въ която седемъ души дърводѣлци дѣлаха джги, сглобяваха лодки, засмоляваха пукнатинитѣ на старитѣ. Цѣлъ день якитѣ риболовци теглѣха къмъ пѣсъка хвърлената въ морето мрежа

и прибираха изтегленото сребро въ единъ голѣмъ кошъ. Когато падне вечеръ тѣ прибираха мрежата си въ черквата — да пренощува и да я благослови Свети Никола. На ранина всѣки день трима души мѣтаха въ една платноходка пълния съ риба кошъ и потегляха къмъ рибния пазаръ въ съседния градъ. Преди да тръгне лодката — пѣргаво като маймунка — вжтре скачаше едно почернѣло сухо момче съ каскетъ и кжсигащички. Славчо. Морското конче. Продавачътъ на вестници. Тоя Славчо бѣше сиротно пиле. Баща нѣмаше. Преди години загина съ парахода Варна. Майка му се ожени нѣкъде на брѣга, а той остана на островчето. Като вземаше новитѣ вестници отъ печатницата, Морското конче тичаше по крайбрѣжната пжтека и ги продаваше на лѣтовниците.

— Черно море! Сега излѣзе! — викаше Славчо и препускаше като конче.

Често пжти нѣкой лѣтовникъ, седналъ на пѣсъка и загледанъ къмъ морето, безъ да се обърне, закачаше Славча: